

moeilijkheid, om voor elk nieuw verschijnsel een passenden naam te vinden. Er is dus goed gevonden, om aan een zeer litterair en zeer artistiek boek, als *La Confession d'un Amant* van Marcel Prévost de qualificatie van roman romanesque te geven. Vooreerst, omdat de auteur zich bij geene enkele polemiseerende aesthetische school aansluit. Hij zegt alleen aan Alexandre Dumas, dat hij in den modernen roman zocht: „*mieux qu'un objet de divertissemens où qu'un motif de rêves*”. Hij wil den roman doen strekken tot onderricht in de wellevenskunst — de moeilijkste kunst van alle kunsten. De lezer zal onder de lectuur leeren: — „*comment il faut aimer, comment il faut agir, comment il faut vivre en un mot*”. Deze ethisch-wijsgeerige strekking wordt evenwel op geene enkele bladzijde hinderlijk. De moralisatie van Marcal Prévost staat in dit opzicht naast die van Alexandre Dumas. De kunstenaar blijft aan het woord. Nergens didactiek of polemiek.

Wat de voorstelling van menschen en zaken betreft, ze is doodeenvoudig.

De held heet Frédéric de Périgny, een wees, die door twee oude, beminnelijke dames tot een jonkman van de nobelste denkwijze wordt opgevoed. Als knaap heeft hij tot speelgenootte Valentine Duchâtelier — eene kleine heilige, die alleen in de vakantie haar klooster verlaat. Daarenboven ontmoet hij des zomers zijn neef en nicht de Maleserre — een geleerde met een groot fortuin en eene zeer mooie jonge vrouw. Deze laatste toont zich ingenomen met den schuchteren knaap, die telkens de mooie mevrouw poogt te ontvluchten. Later ziet hij zijne nicht niet terug — er is iets ontzettends gebeurd.

De dood van zijne grootmoeder verwekt groote ontsteltenis in den mijmerzieken geest van Frédéric. Hij ontmoet bij deze gelegenheid zijne vroegere vriendin Valentine, nu gehuwd met een vicomte, die neiging vertoont telkens om te vallen. Na zijne studiën voltooid te hebben, komt hij op raad van zijn neef de Maleserre naar Parijs. Maar te Parijs kan hij het onder de studenten niet harden. Zijn onbedorven geest, zijne strenge moraal, maken hem onmogelijk voor de luchtige jongelui met hunne luidruchtige cascadeuses.

Hij sluit zich op in zijne vertrekken — maar wordt weldra door zijn neef en nicht de Maleserre ten hunnent geroepen. Zijne nicht is nog altijd eene zeer bekoorlijke vrouw. Zijn neef geeft hem den raad zoo spoedig mogelijk te trouwen — maar Frédéric heeft er nog den moed niet toe. Zijne nicht lacht hem uit, en raadt hem aan bachelor te blijven. De jonge man vlucht naar eene badplaats. Te Parijs terug, moet hij wel in de woning van de Maleserre's verschijnen — en gaat met hen naar de opera. Nu verrast zijne nicht hem in zijne eigen woning — en Frédéric's tegenstand baat niet — hij wordt verleid. Schoon steeds worstelend, steeds tegenstand biedend, blijft hij drie jaren l'amant van zijne nicht.

Toen werden zij ontdekt door le mari — en deze noodzaakt Frédéric Parijs te verlaten. Hij verbergt zich in de villa, die hij van zijne grootmoeder erfde, ergens ten platte lande. Daar ontmoet hij het vriendinnetje zijner jeugd, Valentine, nu Vicomtesse de Saint-Géry. Het blijkt, dat haar man steeds lijdt aan de gevolgen van zijne uitspattingen — en dat zij zeer